

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และ ข้อเสนอแนะ

5.1 สรุป

จากการวิเคราะห์คำลักษณนามที่ใช้กับคำนามเรียกสิ่งของเครื่องใช้ในครัวเรือนในภาษาชาวเขาทั้ง 6 ภาษา โดยการวิเคราะห์อรรถลักษณะเพื่อดูโลกทัศน์ที่สะท้อนจากการใช้คำลักษณนามนี้ ในแต่ละภาษาอาจสรุปได้ดังนี้

5.1.1 การใช้คำลักษณนามในภาษาชาวเขาทั้ง 6 ภาษา

พบว่าแต่ละภาษามีการใช้คำลักษณนามสำหรับสิ่งของเครื่องใช้ในครัวเรือนที่ไม่ใช่การซ้ำคำนามเป็นจำนวนไม่เท่ากัน โดยมีจำนวนเรียงจากมากไปน้อยดังนี้ และเมื่อสนใจ 13 คำ ภาษากระเหรี่ยงสะกอ 11 คำ ภาษาล่าหู่ 9 คำ ภาษาอาข่า 7 คำ ภาษาลีซู 5 คำ จากคำลักษณนามทั้งหมดนี้ สามารถแบ่งออกเป็นประเภทต่างๆ ได้ 3 ประเภทคือ คำลักษณนามกลาง ลักษณนามเฉพาะ และลักษณนามสำหรับกลุ่มนาม ซึ่งทั้งประเภทของคำลักษณนาม และจำนวนคำลักษณนามในแต่ละประเภทแต่ละภาษาก็มีความแตกต่างกันด้วย กล่าวคือ

- ภาษาเมี่ยน-เฮ้า มีคำลักษณนามกลาง 1 คำ ลักษณนามสำหรับกลุ่มนาม 9 คำ ลักษณนามเฉพาะ 3 คำ
- ภาษากระเหรี่ยงสะกอ มีคำลักษณนามกลาง 1 คำ ลักษณนามสำหรับกลุ่มนาม 9 คำ ลักษณนามเฉพาะ 1 คำ
- ภาษาล่าหู่ มีคำลักษณนามกลาง 1 คำ ลักษณนามสำหรับกลุ่มนาม 8 คำ ลักษณนามเฉพาะ 8 คำ
- ภาษาม้งคำ มีคำลักษณนามกลาง 1 คำ ลักษณนามสำหรับกลุ่มนาม 8 คำ ลักษณนามเฉพาะ 1 คำ
- ภาษาอาข่า มีคำลักษณนามกลาง 1 คำ ลักษณนามสำหรับกลุ่มนาม 9 คำ ไม่พบลักษณนามเฉพาะ

- ภาษาลีซู มีคำลักษณะนามกลาง 1 คำ ลักษณะนามสำหรับกลุ่มนาม 4 คำ ไม่พบลักษณะนามเฉพาะ

จากการใช้คำลักษณะนามทั้งหมดนี้ เราอาจสรุปได้ว่า ผู้พูดภาษาชาวเขา มีการจับกลุ่มคำนามตามคำลักษณะนามที่ใช้เงื่อนไขต่าง ๆ มาเป็นเกณฑ์ ในการจับกลุ่มคำนามเกณฑ์ต่าง ๆ นี้จึงมีความแตกต่างไปตามภาษาต่าง ๆ ซึ่งอาจจำแนกได้ว่ามีเกณฑ์ใหญ่ ๆ ที่หลายภาษานำไปใช้ คือ

5.1.1.1 เงื่อนไขเรื่องรูปทรงพื้นฐานของสิ่งนั้น ซึ่งมีเกณฑ์ย่อยลงไปอีกว่าคำนามนั้นมีพื้นฐาน หรือแบน

5.1.1.2 เงื่อนไขเรื่องวัตถุประสงค์ในการใช้งานของสิ่งนั้น ซึ่งสามารถแยกย่อยออกเป็น

ก. ใช้แยกสิ่งอื่นออกเป็นชิ้นย่อย

ข. ใช้บรรจุสิ่งอื่น

5.1.1.3 เงื่อนไขเรื่องลักษณะเฉพาะของสิ่งนั้น ซึ่งสามารถแยกย่อยออกเป็น

ก. ไม่เคลื่อนย้ายที่ตั้ง

ข. กลไก

ค. เคลื่อนไหว

ง. ทะลุ

จ. ตัดเย็บแปรสภาพแล้ว

จากเงื่อนไขการเกิดร่วมของคำนามที่กล่าวมานี้ อาจสะท้อนให้เห็นโลกทัศน์ของผู้พูดภาษาชาวเขาทั้ง 6 ภาษาได้ด้วย

5.1.2 โลกทัศน์ที่สะท้อนให้เห็นจากการใช้คำลักษณะนามเรียกสิ่งของเครื่องใช้ในครัวเรือนในภาษาชาวเขา

ถ้าพิจารณาจากจำนวนและประเภทของคำลักษณะนามที่ใช้กับคำนามเรียกสิ่งของเครื่องใช้ในครัวเรือนแล้วนั้นอาจสะท้อนให้เห็นโลกทัศน์ของผู้พูดภาษาชาวเขาทั้ง 6 ภาษาว่ามีความละเอียดต่างกัน โดยเรียงลำดับจากมากไปน้อยดังนี้ ภาษากะเหรี่ยงสะกอ ภาษาเมี่ยน-เฮ้า ภาษาล่าหู่ ภาษาม้งคำ ภาษาอาข่า และภาษาลีซู ส่วนประเภทของคำลักษณะนามนั้น ก็อาจสะท้อนให้เห็นว่าแม้จะมีความแตกต่างกันในด้านการมองสิ่งของเครื่องใช้

ในครัวเรือนเป็นส่วนมาก แต่ก็พบว่าผู้พูดภาษาชาวเขามีการมองโลกในเรื่องที่เหมือนกันใน ส่วนหนึ่ง คือทุกภาษามีการจับกลุ่มคำนามกลุ่มหนึ่งแยกออกจากกลุ่มอื่น โดยใช้คำลักษณนามกลาง ภาษาละ 1 คำ เหมือนกันหมด

แต่ถ้าพิจารณาเงื่อนไขที่นำมาเป็นเกณฑ์ในการจับกลุ่มคำนามแล้วนั้น พบว่าทุกภาษามีการมองโลกที่มีทั้งความแตกต่างและความคล้ายคลึงกันกล่าวคือ ทุกภาษามีการแบ่งกลุ่มคำนาม เรียกลิงของเครื่องใช้ในครัวเรือนออกเป็น คำนามเดี่ยว และคำนามกลุ่ม และยังมี ความคล้ายคลึงในการมองเครื่องใช้ในครัวเรือนที่เหมือนกัน 3 ลักษณะ คือ ส่วนที่มีรูปทรง สัณฐานต่างกัน ส่วนที่มีวัตถุประสงค์ในการใช้งานเหมือนกันและส่วนที่มีลักษณะเฉพาะเหมือนกัน ซึ่งแต่ละส่วนก็จะมีลักษณะย่อยลงไปอีก ซึ่งนั่นคือความแตกต่างของการมองสิ่งของเครื่องใช้ใน ครัวเรือนของชาวเขาทั้ง 6 เผ่าซึ่งบางภาษาก็มีความละเอียดในการมองส่วนที่เป็นรูปทรง สัณฐาน เช่นภาษาเมี่ยน-เฮ้า ซึ่งมีการมองสิ่งที่มีลักษณะตรงถึง 3 ลักษณะคือ ตรง และมีหลายชั้น ตรงและมีความยาว และ ตรงไม่มีความยาว ในขณะที่ภาษากะเหรี่ยงสะกอ มีการมองโลกในส่วนที่เป็นลักษณะพิเศษเฉพาะ และส่วนที่เป็นการวัตถุประสงค์ในการใช้งาน ออกเป็น 4 ลักษณะหรือภาษาลีซู่ที่มีการมองโลกในส่วนที่เกี่ยวกับรูปทรงสัณฐานเท่านั้นไม่มีการ มองโลกในส่วนของวัตถุประสงค์ในการใช้งานเลย

อย่างไรก็ตามเราอาจสรุปได้ว่าภาษาชาวเขาทุกภาษามีการจับกลุ่มคำนามตามคำ ลักษณนามที่ใช้โดยมีเงื่อนไขในการจับกลุ่มซึ่งมีทั้งความแตกต่างและคล้ายคลึงกันมาเป็นเกณฑ์ ซึ่งเกณฑ์และเงื่อนไขต่าง ๆ นี้ก็เป็นส่วนหนึ่งที่สะท้อนให้เห็นการมองโลกของสิ่งของเครื่อง ใช้ในครัวเรือนของผู้พูดภาษาชาวเขาทั้ง 6 ภาษาว่ามีทั้งความแตกต่างและคล้ายคลึงกันเช่นกัน

5.2 อภิปรายผล

อาจกล่าวได้ว่าความคล้ายคลึงและความแตกต่างในการจับกลุ่มคำนามเรียกลิงของ เครื่องใช้ในครัวเรือนตามคำลักษณนามที่ใช้ในภาษาชาวเขา 6 ภาษา ซึ่งสะท้อนให้เห็น โลกทัศน์ของผู้พูดภาษาเหล่านั้นด้วยนั้น ทำให้มองเห็นการจับกลุ่มของภาษาต่าง ๆ ซึ่งค่อนข้าง จะสอดคล้องกับการแบ่งตระกูลภาษาของ เบเนดิกต์ (Benedict, Paul :1972) ซึ่งแบ่ง โดยแยกภาษากะเหรี่ยงสะกอออกจากกลุ่มภาษาทิเบต-พม่า (Tibeto-Burman) ซึ่งใน การวิจัยครั้งนี้พบว่าผู้พูดภาษากะเหรี่ยงสะกอมีการมองสิ่งของเครื่องใช้ในครัวเรือนต่างไปจาก ภาษาอื่นอย่างเห็นได้ชัด โดยเฉพาะเมื่อดูจากลักษณะการจับกลุ่มคำนามของผู้พูดภาษากะเหรี่ยง สะกอ ซึ่งจะพบว่าผู้พูดภาษากะเหรี่ยงสะกอมีความละเอียดลออในการจับกลุ่มคำนาม ซึ่งเมื่อ

พิจารณาจากเงื่อนไขการจับกลุ่มแล้วพบว่าผู้พูดภาษากะเหรี่ยงสะกอมีการมองโลกแบบละเอียดลออทั้ง 3 ส่วนคือ ทั้งส่วนที่เป็นรูปทรงของวัตถุ ส่วนที่วัตถุประสงค์ในการใช้งานของวัตถุ และส่วนที่ลักษณะเฉพาะของวัตถุ ซึ่งเป็นที่น่าสังเกตว่า ในภาษาอื่น ๆ นั้น ถ้ามีความละเอียดในการมองโลกในส่วนใดแล้ว การมองโลกในส่วนอื่นจะเป็นแบบหยาบๆ เท่านั้น และถ้าพิจารณาจากการใช้คำลักษณะนามกับคำนามที่มีมากกว่า 1 ขึ้นขึ้นไป ก็พบว่าภาษากะเหรี่ยงสะกอมีการมองโลกที่ต่างไปจากภาษาอื่นเช่นกัน ดังจะเห็นได้จากภาษากะเหรี่ยงสะกอเป็นภาษาเดียวที่ไม่มีการจับกลุ่มคำนามสำหรับคำนามที่มีลักษณะเป็นคู่ โดยจะใช้คำว่า 2 ขึ้นแทน คู่

แต่ผลการวิเคราะห์ข้อมูลก็มีลวนขัดแย้งกับทฤษฎีของ เบเนดิกต์ด้วยเช่นกัน คือ การที่เบเนดิกต์แยกภาษาตระกูลม้ง-เข่าออกจากตระกูลใหญ่ จีน-ทิเบต (Sino-Tibetan) นั้น ไม่สอดคล้องกับข้อมูลและผลการวิเคราะห์ของผู้วิจัย เนื่องจากแม้ว่าผู้วิจัยจะพบว่าภาษาตระกูลม้ง-เข่าจะแยกมาได้จากกลุ่มภาษาที่เหลือคือ ภาษาอาข่า ล่าหู่ และลีซู แต่ก็ไม่พบความแตกต่างมากพอที่จะแยกตระกูลภาษาม้ง-เข่า ออกจากตระกูล จีน-ทิเบต (Sino-Tibetan) เนื่องจากพบว่าภาษาชาวเขาทั้ง 6 ภาษามีความคล้ายคลึงกันระหว่างภาษาโดยยากที่จะแยกออกจากตระกูลใหญ่ตระกูลเดียวกัน

อย่างไรก็ตาม จากผลการเก็บข้อมูลซึ่งถึงแม้จะมีการเก็บข้อมูลจากรายการคำเป็นจำนวนมากแล้วก็ตาม แต่ผลการวิเคราะห์ข้อมูลยังไม่แสดงให้เห็นการจัดกลุ่มตระกูลภาษาที่ชัดเจนนัก ซึ่งอาจเป็นเพราะเป็นการเก็บข้อมูลเพียงด้านเดียว คือในด้านสิ่งของเครื่องใช้ในครัวเรือนเท่านั้น เพราะฉะนั้นจึงควรมีการศึกษาคำลักษณะนามในภาษาชาวเขาโดยเพิ่มขอบเขตข้อมูลที่นำมาศึกษาให้กว้างกว่างานวิจัยชิ้นนี้ เพื่อให้ได้หลักฐานที่ชัดเจน ซึ่งอาจเป็นหลักฐานสำคัญในการจัดแบ่งกลุ่มตระกูลภาษาต่อไป

ผู้วิจัยมีข้อสังเกตเพิ่มเติมด้วยว่า ในการเก็บข้อมูลครั้งนี้ เพื่อความสะดวกและประหยัดเวลา ผู้วิจัยเลือกหมู่บ้านที่มีที่ตั้งใกล้เคียงกันในการเก็บข้อมูล ซึ่งภาษาใดภาษาหนึ่งอาจถูกอีกภาษาแผ่อิทธิพลมาก็ได้ เพราะฉะนั้นการเก็บข้อมูลในการศึกษาต่อไปจึงควรเลือกหมู่บ้านที่มีที่ตั้งไม่ใกล้กันเกินไปนัก เพื่อให้แน่ใจว่าไม่มีภาษาใดมีอิทธิพลกับภาษาใด ซึ่งอาจทำให้ผลการวิเคราะห์ผิดพลาดได้

5.3 ข้อเสนอแนะ

5.3.1 ควรมีการเก็บข้อมูลจากภาษาในตระกูลอื่นที่ยังไม่ได้เก็บข้อมูล แล้วนำมาเปรียบเทียบ เพื่อเป็นหลักฐานในการจัดแบ่งกลุ่มตระกูลภาษาต่อไป

5.3.2 ควรจะมีการเก็บข้อมูล จากผู้บอกภาษาที่มีพื้นฐานทางสังคม เช่น การศึกษา เพศ อายุ และอาชีพที่แตกต่างกัน เพื่อจะดูว่าตัวแปรทางสังคม ดังกล่าวนั้นทำให้ภาษา ชาวเขาทั้ง 6 ภาษามีการใช้คำลักษณะนามที่ต่างกันหรือไม่อย่างไร